

DE JAPANSE BESTSELLER

Het kattencafé aan het einde van de wereld

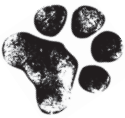

ROMAN

NAGI SHIMENO

Taak één

Boodschapperkat bezoekt een galerie

1

Ik werd wakker van het geluid van de bel die het einde van de introductie aankondigde.

‘Pfoe,’ zuchtte ik. ‘Eindelijk is het voorbij.’

Ik strekte mijn voorpoten uit en boog mijn witgestrepte, karamelkleurige rug zover als mijn stoel toeliet. Toen ik opzij keek, zag ik dat Natsuki, een zwarte kat, met een overdreven serieuze uitdrukking in zichzelf aan het mompelen was.

‘Gebod één: Ga op tijd slapen en sta vroeg op. Gebod twee: Zorg voor voldoende lichaamsbeweging. Gebod drie: Eet niet te veel. Gebod vier: Zorg goed voor jezelf. Gebod vijf...’

Nog geen ogenblik geleden had onze bruingestreepte leraar die regels opgesomd: de Vijf Geboden voor het bestaan in deze wereld.

‘Je neemt het veel te serieus,’ zei ik tegen Natsuki nadat ik me had uitgerekt. ‘Het zijn dezelfde regels waar we vroeger ook naar leefden. Het is onnodig om ze de “Vijf Geboden” te noemen.’

Natsuki keek me met grote ogen aan; even was ik bang dat ze uit hun kassen zouden springen. ‘Maar Yuna heeft tot nu toe voor me gezorgd,’ klaagde ze. ‘Ik weet niet hoe ik voor mezelf moet zorgen...’

Yuna is Natsuki’s eigenaar. Of dat wás ze. Ze had

Natsuki geadopteerd uit het huis van een kennis toen ze pas twee maanden oud was. Toen woonde Yuna nog alleen – ze was net afgestudeerd en begonnen aan haar eerste echte baan. Jaren later, toen Natsuki twaalf was, verloofde Yuna zich en trokken zij en Natsuki in bij haar verloofde. Gelukkig hield hij ook van katten. Hij en Yuna zorgden vijf jaar lang voor Natsuki, tot ze uiteindelijk op achttienjarige leeftijd deze wereld betrad.

‘Niet huilen,’ zei ik. Ik probeerde streng te klinken, maar in werkelijkheid kon ik mijn eigen emoties nauwelijks bedwingen.

Ging het goed met Michiru? Studeerde ze inmiddels? Ze had altijd gezegd dat ze zich op school niet op haar gemak voelde. Kon ze nog steeds goed opschieten met haar vrienden?

Michiru was al van jongs af aan verlegen en huilde snel. Het beeld van haar betraande gezicht doemde op in mijn geheugen en mijn hart kneep pijnlijk samen.

Ik sprong van mijn stoel met een extra vrolijk hupje om mijn snik te verbergen.

2

Ik was drie dagen geleden in de ochtend in deze wereld gearriveerd

Mijn kattenouders kon ik me niet herinneren. Ik weet nog vaag dat ik rillend op een koud stuk beton lag (later werd me verteld dat het de fietsenstalling van een appartementencomplex was). Het was een ijskoude nacht en het enige wat ik kon doen om warm te blijven was me opkrullen tot een bal. Papa vond me toen hij op weg naar huis was van zijn werk. Als hij me toen niet had meegenomen, was ik waarschijnlijk al veel eerder in deze wereld terechtgekomen.

Vanaf die avond woonde ik bij hem en mama – en Michiru, die toen nog een baby was. Negentien jaar lang was ik hun huisdier – een lang leven in die wereld – en ik kon met trots zeggen dat ik een natuurlijke dood was gestorven in mijn gouden jaren.

Ik leerde de zwarte kat Natsuki deze middag kennen. Ze was vast net gearriveerd, want ik had haar zien rondwalen, onzeker over wat ze moest doen. Dus besloot ik een praatje met haar te maken.

Ik vermoedde dat ze tijdens haar leven behoorlijk verwend was geweest, want ze was aangekomen met zoveel speelgoed dat ze twee armen (of in ons geval poten) nodig had om alles mee te slepen. Een felgekleurd vogeltje –

blijkbaar haar favoriet – hing uit haar bek. Toch leek het speeltje haar weinig troost te bieden. Ik had medelijden met haar, dus besloot ik haar te helpen.

Om officieel toe te treden tot deze wereld moest je eerst een trainingssessie volgen – een soort ‘introductie’. Ik stond voor de sessie van vanmiddag ingeschreven en besloot haar mee te nemen.

Nu de trainingssessie voorbij was, had Natsuki veel te vertellen.

‘Vind je het niet oneerlijk dat we onze baasjes zeven maanden lang niet mogen opzoeken? Ik wil Yuna nu zien,’ klaagde ze, nog steeds somber.

‘Te vroeg gaan zou haar enkel angst aanjagen. Het is echt beter om te wachten.’

‘De leraar zei dat de aarde zou “vervormen”, toch?’

‘Dat was een rare manier om het te verwoorden. Volgens mij bedoelde hij dat deze wereld en de andere uit balans raken als we onze aanwezigheid verraden. Overleden mensen kunnen tijdens het Obon-festival terugkeren en dichtbij komen tijdens de Higan. Maar wij katten hebben ook wat speelruimte, zodra onze eerste zeven maanden verstreken zijn.’

‘Wanneer is dat ook alweer, zeven maanden van nu? Even kijken...’

Natsuki telde op haar tenen, maar die bleken daar niet erg geschikt voor te zijn, dus strekte ze haar klauwen uit.

‘Januari,’ zei ik droogjes. Sinds mijn komst in deze wereld had ik de maanden al vaak geteld.

‘O, gelukkig. Dan ben ik nog op tijd.’ Ze liet haar lange, gespannen staart met een zucht van opluchting zakken.

‘Op tijd voor wat?’

‘Yuna’s baby. Nu zit hij nog in haar buik, en ik wil erbij zijn als ze gaat bevallen.’

Ik knikte instemmend. ‘Fijn dat je erbij kunt zijn.’

Haar staart zwiepte wild in het rond terwijl ze al haar speeltjes probeerde te verzamelen.

‘Kom, laten we het prikbord in de gang eens bekijken,’ stelde ik voor, terwijl ik er al naartoe liep.

‘Goed idee. We moeten werk zoeken.’

‘Ja, we moeten immers zelf betalen voor eten en huisvesting.’

In deze wereld hoefden we ons niet écht druk te maken over eten en onderdak. Dat was zo geregeld. Maar als we de lekkerste traktaties wilden en met het mooiste speelgoed wilden spelen, moesten we wel zelf aan de bak.

‘Je hebt geluk dat je een zwarte kat bent,’ zei ik tegen Natsuki terwijl ik naar het bord keek. ‘Zwarte katten zijn erg gewild. Kijk maar.’

Ik ging op mijn achterpoten staan zodat mijn voorpoten landden op een ‘hulp gezocht’-flyer die mijn aandacht trok.

‘Wauw, je hebt gelijk. Veel van deze baantjes zijn alleen voor zwarte katten,’ zei ze, terwijl ze enthousiast in haar vogelknuffel kneep. Zwarte katten waren gewild als café-mascottes, figuren in prentenboeken, filmrollen en andere visueel gerelateerde banen.

‘Je hebt het dan nog drukker als de zomer voorbij is,’ zei ik.

Natsuki keek me vragend aan. ‘Hoezo?’

‘Dan ga je helpen met Halloween.’

‘Zoals de katten die op bezems rondvliegen?’ Haar oren spitsten zich. ‘Dat zou ik echt geweldig vinden!’

Ik dwong mezelf weg te kijken van Natsuki's enorme oren – die misschien wel groter waren dan haar gezicht – en keek weer naar het prikbord. Een andere flyer trok mijn aandacht.

Gezocht: werkende kat. Geslacht, soort en vachtkleur onbelangrijk.

‘Ik kom hiervoor in aanmerking. Wat levert het op...’ Ik liet mijn blik over de voorwaarden glijden. ‘Dit zou weleens kunnen werken.’

Ik knikte goedkeurend en keek toen naar Natsuki. Een flyer voor een baan als heksenkat had haar aandacht getrokken. Het beeld van haar op een bezem – schuchter en met dat vogeltje in haar bek – maakte dat ik in lachen wilde uitbarsten, maar haar motivatie was oprecht, dus ik wilde haar niet kwetsen.

‘Oké dan, ik zie je later wel weer,’ zei ik, waarna ik me omdraaide om te vertrekken. Maar voordat onze wegen zich echt scheidde, riep ik over mijn schouder: ‘Trouwens, het vijfde gebod is: leef elke dag ten volle.’

Natsuki's ogen werden groot. ‘Interessant! Je deed alsof je sliep, maar je hebt wel geluisterd naar wat de leraar zei, Fuuta.’

‘Dat spreekt voor zich.’ Mijn snorharen trilden en ik stak mijn oranje gestreepte staart fier omhoog. ‘Hoe dan ook, werk niet te hard. Neem rustig de tijd om te wennen.’

Natsuki knikte enthousiast. ‘Ja, we leven elke dag ten volle.’

3

‘Twee heuvels omhoog, dan één omlaag, en daarna de derde kruising,’ mompelde ik tegen mezelf, terwijl ik naar de plek liep waar ze werknemers zochten. Deze wereld bestond haast alleen uit heuvelwegen. Als er trappen waren geweest, had ik ze met een paar sprongen genomen, maar al deze heuvels vroegen veel van een kat.

Voor Michiru’s elektrische fiets zou dit een eitje zijn.

Katten die er graag op uit gingen – zoals ik – waren blijkbaar zeldzaam. Michiru stopte me altijd in een zwarte reismand, die ze vervolgens aan haar stuur bevestigde, zodat ik de koele bries op mijn snuit kon voelen. Elk seizoen had zo zijn charme. In de lente was de lucht zoet, doordrongen van de geur van bloemen. In de zomer droeg de wind de geur van warm gras met zich mee. En in de herfst dwarrelden gele en rode bladeren om ons heen, pronkend met hun vergankelijke schoonheid. Elke kat die zulke uitstapjes had mogen ervaren, was er verslaafd aan geraakt.

De winter daarentegen... Geen enkele kat met een beetje gezond verstand trotseerde de kou vrijwillig. Winterdagen waren bedoeld om opgekruld voor de kachel te liggen. Dat sprak voor zich.

Ik moet diep in gedachten verzonken zijn geweest, want een vertrouwde geur drong mijn neusgaten binnen.

Het rook naar de rivier waar Michiru vaak langs fietste. De tranen sprongen in mijn ogen door de herinnering en ik veegde met mijn poot langs mijn gezicht.

‘Is er een rivier in de buurt?’ zei ik hardop tegen mezelf. Ik stopte om om me heen te kijken en hield mijn kop schuin. ‘Vreemd. Misschien heb ik me vergist.’

Ik was al twee kruisingen gepasseerd, maar de derde zag ik nergens. Voor me lag een nieuwe heuvel, maar ik was er vrij zeker van dat er op die kaart een derde kruising had gestaan... Al ben ik nooit gezegend geweest met een goed geheugen.

Ik liep terug naar de tweede kruising en keek om me heen. Op dit soort momenten kwamen snorharen goed van pas: ze lieten me precies weten waar ik was en vingens zelfs de kleinste beweging op.

Een lange snorhaar aan mijn rechterwang trilde.

‘Deze kant op?’

Het verbaasde me niet dat ik het eerder over het hoofd had gezien. Op de hoek van de tweede straat lag een smal steegje, net breed genoeg voor een kat. Dankzij mijn slanke figuur gleeed ik er uiteraard moeiteloos doorheen.

‘Gelukkig heb ik nooit veel gesnoept,’ mompelde ik opgelucht tegen mezelf.

Ik had Michiru altijd gesmeekt om mijn favoriete vloeibare lekkernij, maar ze weigerde steevast en zei dat ik anders dik zou worden. Natuurlijk was ik het daar destijds absoluut niet mee eens, maar dankzij haar bleef ik slank en fit. Ik bedankte Michiru stilletjes terwijl ik door het steegje liep, dat onverwacht uitmondde in een ruime open plek. ‘Wat is dit voor plek?’ vroeg ik mezelf hardop af.

Ik dacht terug aan het park waar de buurtkatten samenkwamen voor hun vergaderingen. Daar bevonden zich een glijbaan, twee schommels en een zandbak die precies groot genoeg was voor drie kinderen. Tussen de speeltoestellen stonden sierkersbomen, die op suikerspinnen leken als ze in de lente in bloei stonden. Wij katten gebruikten de ruimte bij de ingang van het park, onder de boomtoppen, als onze vergaderplek. Naarmate ik ouder werd, werd het moeilijker om erbij te zijn, maar ik was er zeker van dat ze daar nog steeds samenkwamen.

Deze plek was ongeveer even groot als dat park, maar in de hoek stond een wit huis. De open plek liep abrupt naar beneden af, waar veel huizen en geparkeerde auto's stonden.

In welke wereld bevond ik me nu? Deze wereld, of die andere? Het uitzicht deed mijn ogen twinkelen van verwondering. Tegelijkertijd leek het land van de levenden vanaf hier zo vluchtig.

Pas nu ik hier was, besepte ik hoe vergankelijk alles eigenlijk was.

**Een warm en troostrijk verhaal
over een charmante kat die alles op
alles zet voor een laatste weerzien
met zijn geliefde baasje.**

Wanneer kat Fuuta na een lang en gelukkig leven aan de andere kant belandt, wil hij eigenlijk maar één ding: zijn geliefde baasje Michiru terugzien. In Café Pont, een mysterieuze plek op de grens tussen leven en dood, krijgt hij een unieke kans. Als hij als 'boodschapperkat' vijf berichten van overledenen veilig weet te bezorgen bij hun nabestaanden, mag hij nog één keer terug naar de wereld van de levenden.

Deze taak is geen kat in 't bakkie, zelfs niet voor de koppige Fuuta. Maar terwijl hij mensen helpt om afscheid te nemen, spijt te verzachten en herinneringen levend te houden, komt hij steeds dichterbij zijn eigen weerzien met Michiru.

NAGI SHIMENO is een Japanse schrijfster en runt daarnaast haar eigen café.

NUR 302

9 789023 964094